

Witte vrijdag

Opinieartikel, 1 mei 2010

Kristin Vanschoubroek

Voor veel gelovigen was vrijdag 23 april, de dag waarop bekend werd dat bisschop Van Gheluwe pedofiele handelingen had gesteld, een 'zwarte vrijdag'. Ze voelden ongeloof, ontgoocheling, verdriet, onmacht, ... Voor mij was het echter een bevestiging van wat een zieke structuur met zich mee kan brengen, iets van 'zie je wel, dat heb je als seksualiteit wordt geminacht en onderdrukt, als macht voorgaat op het persoonlijk verhaal van mensen'. Vrijdag 23 april kan een 'witte vrijdag' zijn, namelijk de startdag van een periode van zuivering.

Zwart is de periode die eraan voorafging. Een kerk die wordt bestuurd door mannelijke celibatairen, een kerk die zich boven de mensen stelt, die denkt dat ze beter is dan de gewone mens, een kerk die seksualiteit en, nog erger, intimiteit en relatie van een lagere orde acht, een kerk die haar eigen goede naam belangrijker acht dan het persoonlijk leed van mensen, is zwart.

Zwart was tot nu toe normaal: angst en macht regeerden boven liefde en menselijkheid. Het systeem ging voor op het persoonlijk verhaal. We zaten in de duisternis.

Nu zijn we aan het ontwaken uit deze duisternis. Wat nu gebeurt, het sterven van het systeem, kan goed nieuws zijn. Uit het sterven kan iets nieuws geboren worden.

Dat de slachtoffers van seksueel geweld nu pas de moed vinden om hun gedurende jaren in stilte gedragen leed naar buiten te brengen zegt veel over de tijdsgeest. Voordien kregen ze geen gehoor. Ze moesten er leren mee leven. Vaak met een onbestemd schuldgevoel. Nu is de tijd rijp om de waarheid aan het licht te brengen. Velen 'moeten' als het ware spreken.

Niet alleen binnen de kerk maar ook binnen veel gezinnen heerste onderdrukking, vaak vertaald in seksuele onderdrukking. Velen van ons kennen situaties waarin vrouwen en kinderen leden onder de dominantie van de man, de vader, waarbij seksualiteit een machtsmiddel was dat vrouwen ondergingen om 'de rust en de vrede' te behouden...

Daar waar de ontvoogding binnen families reeds langer aan de gang is, hield de kerk het been stijf. Ze zag niet dat de leegloop en het wantrouwen ten aanzien van de kerk te maken had met de zieke structuur waarvan hiërarchie en mannelijke dominantie de grondslagen vormden.

De verbinding van het mannelijke met het vrouwelijke, en daardoor het groeiproces van angst en macht naar liefde en intimiteit, is volop aan de gang in de samenleving. Ook de kerk zal deze evolutie moeten erkennen. Zolang ze haar deuren en haar hart niet opent voor deze verbinding zal ze steriel en levenloos blijven en is ze uiteindelijk ten dode opgeschreven.

Het is zeer goed dat de waarheid aan het licht komt. Enkel de waarheid bevrijdt. Ze bevrijdt in de eerste plaats het slachtoffer. Het vraagt moed van de slachtoffers om naar buiten te komen met hun gekwetst gevoelsleven. Zij staan in hun blootje, vaak kwetsbaar verminkt. We kunnen hen niet genoeg steunen. Voor hen is het zwaar. Wat jaren 'lag te slapen' en daardoor een zekere rust kende, komt nu in alle heftigheid boven. Zij moeten nu opnieuw, of misschien voor het eerst, door hun emotionele pijn gaan. Zo lang hebben zij in stilte de last gedragen van wat hen is aangedaan. Ze konden hun woede en verdriet niet naar buiten brengen. Nu kan de bevrijding komen. Zij zijn de sleutel naar verandering. Door hun kwetsuren naar buiten te brengen volbrengen zij een kosmische taak.

Ook de daders kunnen door het aan het licht komen van de waarheid worden bevrijd. Vaak zijn ze zelf slachtoffer van het systeem waarmee ze zich verbonden en waartoe ze zo graag

wilden behoren. Wie priester wilde worden, moest zijn seksuele verlangens en zijn verlangens naar intimiteit naar het onbewuste verdringen. Daar gingen ze vaak een eigen leven leiden waar ze geen greep op kregen. Ook zij kunnen nu helen door hun schaduw onder ogen te zien en verantwoordelijkheid op te nemen voor de kwetsuren die ze hebben aangericht.

Ik kan maar hopen dat de instorting van het systeem zich verder voltrekt, zodat de transformatie kan beginnen. De afschaffing van het verplichte celibaat is een eerste stap. De toegang van vrouwen tot alle functies is een volgende. De erkenning van de gehuwde priester volgt daaruit.

Als de kerk een kerk van liefde wordt, die niet oordeelt maar integendeel een huis wordt van de mensen, ook met hun falen en hun beperkingen, dan is er weer hoop.

Na een zwarte periode zitten we nu in een witte periode: het zuiveren van onschuldigen. Door de publieke en maatschappelijke erkenning van wat hen is aangedaan en door de volledige erkenning van de weerslag hiervan op hun gevoelsleven, kunnen ze de gebeurtenissen integreren en stilaan genezen.

De daders kunnen door de confrontatie met wat ze hebben aangericht, door inzicht in hun onbewuste drijfveren, en door het dragen van de gevolgen van hun daden, langzaam tot zelfacceptatie komen. Ook zij zullen hun schaduw moeten integreren en op die manier genezen.

Pas doorheen deze fasen van zwart naar wit kan er doorgroeid worden naar een rode fase waarin acceptatie van wie je bent zuivere liefde voortbrengt, waarin je vanuit je kern creatief kan deelnemen aan het scheppingsproces dat leven is en waarin je kan leven vanuit je hart.